

Μην κατηγορούμε τους άλλους για την μοναξιά μας

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:poimin.gr

Τις περισσότερες φορές ζώντας μέσα στην μοναξιά και την απόρριψη, στην ερήμωση και στην λησμονιά της ανθρώπινης παρουσίας, στρέφουμε την οργή μας σε εκείνους που μας εγκατέλειψαν. Στην αδιαφορία της κοινωνίας. Στην αναλγησία και την σκληροκαρδία των ανθρώπων. Αυτή είναι η εύκολη λύση. Να επιλέγουμε την αναζήτηση ευθυνών έξω από εμάς. Στους άλλους. Άλλωστε πάντα φταίνε οι άλλοι. Η κακή κοινωνία. Οι εποχές και οι άνθρωποι που άλλαξαν.

Άλλοτε φοράμε το κουστούμι του θύματος, και ανεβαίνοντας στο σανίδι της ψυχής, υποδυόμαστε τον ρόλο του μεγάλου αδικημένου. Εκείνου που πάντα αδικείται. Που αγαπάει αλλά δεν αγαπιέται. Που προσφέρει ανιδιοτελώς ενώ πάντες τον εκμεταλλεύονται. Που σταυρώνεται για τους άλλους την στιγμή όπου άπαντες του προσφέρουν χολή και όξος. Και το παιγνίδι του ψυχισμού μας δεν έχει τέλος.

Γιατί όλα αυτό δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα άρρωστο παιχνιδάκι, ενός μωρού που δεν θήλασε σε στήθη αγάπης, όταν έπρεπε και όσο έπρεπε.

Ωστόσο όποια κι αν είναι η αιτία που ο ψυχισμός μας υποδέεται ρόλους επαιτώντας με άρρωστο τρόπο μια ματιά, πρέπει κάποια στιγμή να ωριμάσουμε.

Να σιωπήσουμε την εγωπαθή φλυαρία. Τα υπαρξιακά μοιρολόγια. Την θυματολογία και την αναζήτηση ή κατασκευή «βαρβάρων», και να ομολογήσουμε στο εαυτό μας την αλήθεια.

Ναι φταίω και εγώ για την μοναξιά μου. Πολλές φορές μπορεί να φταίω μονάχα εγώ. Γιατί απομάκρυνα από κοντά μου όλους εκείνους που με είχαν πλησιάσει. Δεν άφησα να έρθουν κάποιοι άλλοι και εκείνοι που το θέλησαν τους εκδίωξα με τον τρόπο μου.

Δεν φτάνει να λέμε ότι θέλουμε να μας αγαπάνε. Πρέπει να το αντέχουμε. Γιατί η αγάπη είναι ζωή. Και η ζωή είναι η μέγιστη τέχνη που δυστυχώς δεν την γνωρίζουμε όλοι επιτυχώς.

Δεν φτάνει να λέμε ότι δεν μας αρέσει η μοναξιά, πρέπει ώριμα να βαστάζουμε την παρουσία του άλλου.

Δεν αρκεί να διακηρύσσουμε την επιθυμία μας να υπάρχει ο άλλος στην ζωή μας. Πρέπει να του κάνουμε χώρο για να υπάρξει. Να τον συγχωρήσουμε μέσα μας. Να του δώσουμε το χώρο του.

Τις περισσότερες φορές η μοναξιά μας είναι ο καρπός των επιλογών μας. Των ιδιορρυθμιών μας, των παραξενιών μας, των εγωισμών μας, των αδεξιότητων μας, γενικότερα της αστοχίας μας να υπάρξουμε ως ολοκληρωμένες προσωπικότητες.

Ο παραλυτικός του ευαγγελίου που 38 χρόνια δεν είχε άνθρωπο να τον βοηθήσει ώστε να μπει στα νερά της κολυμβήθρας του Σιλβάμ και να θεραπευτεί, αντιμετωπίζεται από τον Χριστό ως ο μόνος υπεύθυνος της κατάστασης του. Γι αυτό και στο τέλος όταν εκείνος πλέον φεύγει θεραπευμένος ο Ιησούς του θυμίζει με νόημα «πρόσεχε, γιατί αν ξανακάνεις τα ίδια λάθη(αν ζήσεις με τον ίδιο τρόπο ζωής) θα πάθεις χειρότερα».

Για τον Χριστό η σωματική ασθένεια και η κοινωνική περιθωριοποίηση του παραλυτικού, δεν οφείλεται στην κακία των ανθρώπων και την αδιαφορία της κοινωνίας. Αυτό είναι το εύκολο και αξόδευτο συμπέρασμα. Ο Χριστός βλέποντας πίσω από το προφανές αναγνωρίζει τις προσωπικές ευθύνες, το λανθασμένο τρόπο ζωής του παραλυτικού ως την μόνη κυρίαρχη αιτία της οδυνηρής πραγματικότητας του.

Είναι ο τρόπος ζωής μας που επιφέρει την οδύνη. Η αν θέλετε καλύτερα την μεγεθύνει, την πολλαπλασιάζει.

Όσο θα αναζητούμε τις ευθύνες τις μοναξιάς μας και της τραγικότητας του βίου μας στους άλλους, στο κακό κόσμο και τους κακούς άδικους ανθρώπους, τόσο το

ρήγμα εντός μας θα βαθαίνει. Σε τέτοιο μάλιστα βαθμό που στο τέλος θα χαθούμε μέσα στα αχανή σκοτάδια του.

π. Χαράλαμπου Παπαδόπουλου

Πηγές: *imverias.blogspot.gr* - isagiastriados.com